

HOLDEN ROSE

A HARMADIK

DETEKTÍVTÖRTÉNET



FŐNY

HOWARD MATHEU VAGYOK

Nyolc éve és négy hónapja születtem itt a kikötőtől nem messze, Southamptonban.

Apukám újságíró, anyukám reklámokat készít. Van egy húgom, Cattie, aki még nagyon kicsi, csak két-éves. A nagyim azt mondja, alacsony vagyok, de a papi szerint megnövök majd, csak várjam ki. Tavaly a harmadik legjobb tanuló lettem az osztályban, mert a Lincoln lányok mindent tudnak.

Én nem tudok mindent.

Ezt a sztorit csak akkor olvasd el, ha nem félsz nagyon a sötétben.

Tudod, történt, ami történt, néhány dolgot szívesen kihagytam volna, de most már nem bánom.

Azt hiszem, legközelebb ügyesebbek lennénk...

...de remélem, nem lesz legközelebb.

PATKÁNY EDNA

Amikor Mrs. Conflow azzal a buta konttyal a fején felvéste a táblára a feladatot, valami egészen rossz érzés fogott el. Aztán mindenki nekikezdett, hozzám meg külön odajött, és nézte, írok-e már. Azzal a macskaszemével szuggerált, úgy mondta, hogy nyugodtan számoljak be a tábori kalandjaimról. Biztos mindenkit érdekelne. Ugyanis azt hallotta, én is ott voltam, és kíváncsi lenne, mi minden történt. Jól éreztem én, külön nekem szólt ez a feladat!

Egyébként is kellemetlen, ha egy új tanárnő így felfigyel valakire. Persze Mrs. Conflow nem volt teljesen új, csak minket nem tanított még. A többiek ilyenkor mégis rögtön azt találgatják: ezek vajon honnan ismerik egymást? Kivételezést szimatolnak. Pedig szó sem volt erről! Egyszerűen csak ott zizegett körülöttem, meg piszkált, hogy azt higgyem, mindenről tud.

Így akart rávenni a vallomásra!

Mrs. Conflow gyógynövényszagú, seszínű kardigánban flangált, ahogy ezek az öreg tanárnők teszik mindig. Lábán csatos cipő, orrán meg fekete keretes

szemüveg – de észrevettem, hogy csak akkor teszi fel, amikor bejövünk az osztályba. Szerintem nem is szemüveges, csupán kell neki a jelmezéhez.

Először megijedtem, hogy ha nem írom le neki, amit tudok, akkor majd itt mindenki előtt kiszedi belőlem. Kellemetlen kérdéseket tesz fel, és mire átgondolom a választ, s veszek egy nagy levegőt, már jön is a következővel. Mert ezt szokták csinálni! A végén már úgy érzi az ember, hogy jobb, ha meg sem szólal. Aki meg nem szólal meg, annak ugye F* jár...

Mrs. Conflow pont az a tanár, akitől akkor is tartani fogok, ha mindent megtanultam. Az a legrosszabb, hogy a kedvenc tantárgyaimat tanítja. Igen, az irodalom és a természetismeret is nála van... Amúgy mások is, sőt mindenki fél tőle. Egyedül a Falábú parancsol neki.

Szóval, ott ültem a papír felett, azt hittem, mindjárt kicsengetnek, olyan hosszú időnek tűnt ez a fejemben. Aztán felnéztem az órára, és rájöttem, hogy még öt perc sem telt el. A papírhoz emeltem a tollamat. Úgy nézett ki, mintha már írnék.

Tűnődtem, mi legyen: valljak, vagy ne?

Közben végig magamon éreztem Patkány Edna tekintetét. Merthogy így hívjuk Mrs. Conflow-t a háta mögött. Nem tudom, ki találta ki; amikor én elkezdtem a sulit, már így emlegették. Dr. Conflow, a férje, valami tudós. Azt beszélik, patkányokkal kísérletezik! Hogy miért hitte bárki a tanárnőt a kísérlet részének, azt végképp nem tudom... De leszögezem:

*Nálunk Angliában úgy osztályoznak, hogy az A a legjobb, az F pedig a legrosszabb jegy.

hangosan nagyon ritkán hangzott el ez a név! Aki egyáltalán ki merete mondani, az is csak félve tette. Valahol hátul a fal mellett, ha biztos volt benne, hogy a tanárnő messze jár.

Itt a Tölgyben* egyébként ha lehet, még halkabban emlegettük ezen a néven. Mrs. Conflow ugyanis a Hárs osztályfőnöke volt, azaz a Szent Osztályé! Ott mindenki okos és jó, rajtuk kívül mi mind neveletlen, lusta kölykök vagyunk.

„Most legalább ti is kaptok egy kis leckét jó magaviseletből!” – mondogatta... Képzelmek, nagyon vártuk!

A bükkösek meg nem számítanak, mert tesisek, és nem vár tőlük senki semmi komolyat... Csak győzzenek, ez a lényeg! Fociban nincs jobb a mi sulinknál Southamptonban! Crown Wood, Crown Wood, hajrá!

Szóval, ültem a teremben, megint eltelt két perc, és eldöntöttem: én bizony egy szót sem írok a táborról! Akkor sem, ha behívja a szüleimet, ha felállít a tanári asztalra, még ha egész nap hallgatnom is kell, nem! Ami ott történt, az ott is marad.

Legalábbis nagyon szerettem volna, ha ott marad.

A feladat az volt, hogy írjuk le egy nyári élményünket. Én három napot töltöttem Walesben a szüleimmel, hát leírtam azt.

Nagyon szép volt a táj. Ettünk cawlt,** ami bor-

*Az iskolánkban három negyedikes osztály van: a Hárs, a Tölgy és a Bükk. Ezek mindig versenyeznek, ki a jobb, de egyértelmű, hogy a Tölgy.

**Ez egy olyan leves, amibe Walesben bárányt raknak, én meg nem eszem meg.

zasztó, és faggotot,* ami finom. Három nap elég volt belőle, mivel nem történt semmi. Főleg azért, mert végig esett az eső. Amikor otthon készülődtünk, apukám nem engedte, hogy játékokat pakoljak be. Azt tervezte, vég nélkül kirándulunk majd. Én is úgy készültem: vittem az új fényképezőmet meg a noteszemet – de végül csak ültünk az ablak előtt, és néztük a vizet, ahogy potyog. Aztán Cattie, a húgom, belázasodott, így hát hazajöttünk.

A végére még odaírtam: nagyon élveztem a nyarat, mert sokat lehettem a szüleimmel, és kár, hogy vége – ugyanis az ilyen szövegek mindig eggyel jobb jegyet érnek.

Azt hiszem, megnyugodtam, mire letelt az óra. Volt időm átolvasni a fogalmazást, és mintha Mrs. Conflow is leszállt volna rólam. Legalábbis nem szuggerált már. Aztán még a csengő előtt bejött az iskolarádiós Martin. Azon a rekedt hangján közölte a tanárnővel, hogy az igazgató kéreti Howard Matheu-t (vagyis engem) a negyedik évfolyamos Tölgyből, mert lenne egy kérdése.

Patkány Edna rám nézett, és intett a fejével, hogy mehetek.

– Hagyd a fogalmazást az asztalon! – mondta jól artikuláltan, én meg már rá se mertem pillantani. Pedig kíváncsi lettem volna, örül-e, hogy megyek a vesztőhelyre.

A Falábú fent várt a Poros Toronyban.

* Májgombóckák, amit krumplipürével imádok!

Ahhoz, hogy értsétek, mire föl a nagy titkolózás, le kell írnom, amit Mrs. Conflow-nak nem akartam. Sőt, senki másnak. Csak hárman tudtunk róla: Nita, Gil meg én. Mi vagyunk a CWTT, a Crown Wood Titkos Társasága. De amikor ez az egész elkezdődött, még sima társaság sem voltunk.

A nyári szünet utolsó hetében Németországba utaztunk, a „Nyelv természetközelenben” táborba. Én már nagyon vártam, mert minden benne volt, amit csak szeretek, és végre a szüleim sem úgy engedtek el, hogy: „Nem drága ez?” vagy „Biztos, hogy jól érzed majd magad?” – meg ilyenek... Ehelyett amikor hazértem, csak szóltam:

– Úgy szeretnék elmenni a Fekete-erdőbe, mert lesz ott egy tök jó tábor, ugye mehetek?

Mire rögtön azt mondták, hogy oké.

Eljött az indulás napja, elbúcsúztunk a busznál. Olyan jókedvem lett, hogy egy órán keresztül észre sem vettem: egy osztálytársam se jött velünk. Később tűnt csak fel, mennyi nagy gyerek van, kicsi meg egy se. Vagyis volt kicsi, például én. Ugye hirtelen én leszek az, ha nincs kisebb! Egyszer csak, amikor már az autópályán haladtunk, felbolydult a busz. Mindenki más helyre ült, mint ahova beosztották a tanárok. Ekkor kiderült, hogy hárman is vagyunk az évfolyamból.

Gil volt az egyik. Ő a Hársba jár. Nagyon nyugodt, csendes fiú. Mögöttem ült, mellette a hatodikos lányok megállás nélkül beszéltek meg röhögcséltek, mégsem zavarta.

A másik negyedikes Nita. Ő egyszer csak mellém keveredett, és azóta a legjobb haverok vagyunk. Sőt, azt mondom, ilyen jó barátom még sose volt!

Nita a Bükkbe jár, *atlétika-valamit* csinál, és nagyon gyorsan tud futni. Mellette igazán biztonságban érezheti magát az ember, mert erős is, meg szemtelen is. Egyáltalán nem olyan, mint egy lány.

Szóval, így lettünk mi hárman egy csapat, mert nem volt több negyedikes a táborban. Az iskolában ugyan láttuk már egymást, de én nem is sejtettem, hogy ilyen jó fejek lehetnek a bükkösek meg a hársosak.

Ahogy telt az idő, egyre többet lógtunk együtt. Még a tanárok is látták, hogy összenőttünk. Erik például simán *tesóknak* hívott minket. Amúgy Erik, aki a Humboldt* Egyetemre jár, nyáron meg ott lakik a táborban, sokat játszott velünk, és nagyon jó természet-tudós. Pont olyan, amilyen én is leszek, ha nem az újságírást választom, mint apu.

A Fekete-erdő gyönyörű. Egyáltalán nem hasonlít Southamptonra, de még Walesre se. Hatalmas fák mindenütt, és nagyon sűrűn. Gil szerint olyan, mint-ha külön ki kellett volna vágni néhányat, hogy felállíthassuk a sátrakat. (Talán valóban így történt.) Nem láttunk házakat, kivéve egyet, ahol főztek, és ahol fürödhettünk is. Csak a patak volt ott, sok állat, a fák meg mi.

Minden jól alakult az utolsó estéig, amikor Nita nagy nevetve megérkezett a sátrunkhoz. Úgy szökött

*Erre az egyetemre járnak a német gyerekek, ha már kijárták az összes iskolát.

át folyton, mert a fiúknak külön kellett aludni a lányoktól. Most azért jött, mert kitalált valami szuper, utolsó estés kalandot.

Itt megjegyezném, hogy én már akkor elleneztem, mielőtt belekezdett volna. Láttam a szemében valami furát, ami túlment a szokásos viháncolásán meg ug-rándozásán. Tiszta flúgos volt! Összefont karral hallgattam végig, közben kitartóan ráztam a fejemet. Ezt tudnia kell az utókornak, mert nem lenne igazságos, ha végül rám kennék az egészet.

Szerintem látta ezt rajtam, úgyhogy végig Gil felé fordulva adta elő a nagy ötletet. Ő meg hajlamos azonnal lelkesedni gondolkodás helyett.

– Azt mondták nekem az előbb – kezdte –, hogy az utolsó estén valami zenés-táncos buli lesz, és mindenki öltözzön föl szép ruhába. Na, én biztos nem fogok.

Ebben mondjuk egyet kellett értenem vele, és ezzel bele is sétáltam a csapdájába.

– Helyette elszökünk a táborból! – Olyan lelkesen vetette fel, hogy Gil már készen is állt az indulásra.

– Én nem tartom ezt jó ötletnek – jegyeztem meg.

De Nita lehurrogott – hiszen még nem is hallottam, hogy minek szöknénk el.

– Minek? – kötekedtem.

– Hát keresünk egy erdei kunyhót!

Ennyi. Én kinevettem, de Gil úgy örült, akár egy kiskutya. Több se kellett Nitának; mire észbe kaptam, már az erdőben bandukoltunk. Nita meg csak mondta:

– Minden sötét rengetegben vannak kis kunyhók,

elhagyatott faházak, ahol néha megszállnak a vándorok és csupa furcsa, érdekes ember. Vadászok meg ki tudja, milyen szerzetek. Aztán otffelejtik a kincses térképet vagy csak valamit...

– Valami mit? – kérdeztem. Közben meg azon járt az agyam, miként győzhetném meg őket: forduljunk vissza, mielőtt besötétedik.

Nem akartam, de muszáj volt velük mennem: valakinek vigyázni kellett rájuk. Nita olyan, mint egy hurrikán, Gil meg, amint valami nem úgy alakul, ahogy szeretné, rögtön sír. Még le sem ment a nap, máris nyekergett, hogy fáj a lába, meg minden. Könyörögtem is Nitának, forduljunk már vissza, amíg tudjuk, merre van a tábor. Gil erre azonnal elpityeredett, mert ő tudta ugyan, de nem volt biztos benne – viszont azt nem is sejtette, hogy nekünk fogalmunk sincs, hol vagyunk. Nitával összenéztünk. Bár nem mondtuk ki hangosan, de kicsit megijedtünk.

Aztán viszont arra gondoltam: mire jó egy ilyen tábor, ha nem arra, hogy kitaláljunk egy erdőből?! Erik elmagyarázta, hogyan nő a moha a fákon, amiből tudhatjuk, merre van észak, meg a napot is, ami nyugatra nyugszik. Mondjuk nehezítésképp addigra már nem látszott a nap. Szürkéség lett, és feltámadt a szél.

Visszaindulunk. Meg sem kellett beszéljük. Nita már nem akart kunyhót, és inentől én vezettem a csapatot. Legalábbis igyekeztem úgy csinálni... de bárhogy törtem a fejem, semmi sem jutott eszembe mindabból, amit tanultunk.

Szerencsére nálam volt a noteszem, a természetjá-

ró noteszem, amibe egész héten jegyzetelni kellett. Lapozgattam, mire az addigra már csendesebben szipogó Gil megállapította, hogy inkább az ő füzetek kelletnek volna. Mert ő mindent leírt, nem úgy, mint én. Igaza volt.

Ránéztem arra a kétségbeesett arcára, és eltökéltem magamban: visszaviszem őket a táborba, ha török, ha szakad! Jobb ötletem nem lévén, határozottan elindultam az egyik irányba, nyugalmat színlelve, viccelődve. Ha listát kellene írni a jó tulajdonságaimról, akkor ez szerepelne az első helyen: a legnehezebb helyzetben is tudok vicces lenni. Ez pedig most nagyon jól jött.

Az éjszaka viszont hamar utolért minket. Nitánál volt egyedül zseblámpa, Gil meg én csak a mobilunkkal világítottunk. Térerő nélkül az erdőben másra nem nagyon használható a telefon. Már épp elfogott a kétség, hogy jó irányba viszem-e őket, amikor megláttunk egy kis fényt. Először azt hittük, a tábor, de aztán, mivel lefelé kellett menni, gyanús lett. Mire közel értünk, Nita szélesen elmosolyodott. Ezt tisztán láttuk, mert rávilágított a saját arcára, aztán előre mutatott. Nem más állt előttünk, mint egy erdei kunyhó!

Rendben, gondoltam, az lesz a legjobb, ha a többiek elbújnak, én meg belesek az ablakon. El is mondtam nekik, mi a terv, és közelebb mentem. Óvatosan benéztem – hát nem hittem a szememnek! Egy nagy, terített asztalt láttam, barátságos kandallóval, gyermekágyakkal. Ekkor felbukkant mellettem Gil és Nita feje. Szóhoz sem jutottak a csodálattól, én meg nem akar-

tam belerondítani azzal, hogy rájuk szólok: nem ezt beszéltük meg...

Odaléptünk az ajtóhoz, és halkán kopogtunk.
Semmi.



Nita benyitott, és egyszer csak ott álltunk a gőzöl-
gő vacsora felett. Három személyre terítettek, mintha
vártak volna minket. Gil belemártotta az ujját a
szószba, megkóstolta, és könnybe lábadt a szeme. Ez-
úttal a boldogságtól.

Négy szék vette körül az asztalt; a negyediknél, ahol nem volt teríték, egy konyharuhával letakartak valamit. Nita odalépett, és mély hangon azt mondta:

– Hölgyeim és uraim, a desszert! – Azzal lekapta a fehér kendőt.

Egy pillanatig csak álltunk némán, annyira meglepődtünk. A lepel alatt ugyanis egy nagy halom pénz volt!

Pénz és papírok. Nita találgatott, de nem tudtuk eldönteni, milyen fajta bankók lehetnek. Viszont a kupac tetején egy kis kulcs fénylett, azt felvette. Finom, ezüstös láncon lógott, és akkora volt, mint egy postaláda kulcsa. De biztos nem postaládát nyitott. Talán csak a gyertyák fényétől tűnt úgy, de nagyon értékesnek látszott.

Összenevettünk, ám ekkor megszólalt mögöttünk egy ocsmány hang:

– Ti meg mit kerestek itt?

Mi pedig sikítottunk, ahogy a torkunkon kifért.